

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 01/12/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 267: Không bị cảnh giới chuyển là công phu chân thật

Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta thường bị dao động bởi cảnh giới bên ngoài, khiến chúng ta không tự chủ. Diễn hình khi chúng ta tổ chức lễ hội tri ân, chúng ta thấy người tham dự xúc động khóc thì chúng ta cũng liền khóc theo. Với vai trò là người dẫn dắt, đáng ra chúng ta phải làm chủ hoàn cảnh mới đúng. Chúng ta tưởng rằng khóc theo như thế sẽ hòa nhập, tạo nên sự thấm thiết, nhưng như thế là sai rồi. Hãy làm tròn vai một diễn viên kiệt xuất để một vở kịch được hoàn thiện hơn.

Cho nên chúng ta luôn bị cảnh chuyển chứ không phải là chuyển cảnh. Chúng ta chuyển được cảnh mới là chân công phu. Ngược lại, chưa chuyển được cảnh nghĩa là chúng ta chưa có chút công phu nào! Nếu hằng ngày chúng ta niệm Phật, tụng Kinh, lễ Phật nhiều đến mấy mà chúng ta vẫn bị cảnh giới chuyển thì đó vẫn không được gọi là công phu mà chỉ được coi là khóa tụng. Việc này đã xảy ra với nhiều người, họ thực hiện nhiều thời khóa đều đặn nhưng họ vẫn bị cảm tình vọng động.

Có lần khi đến một đạo tràng, tôi bị người ta gây khó dễ. Trước đó, trên đường đi ra hội trường, tôi thấy hai chân mình nặng trĩu và trong ý niệm bỗng khởi lên lời Hòa Thượng chỉ dạy rằng: *“Bạn phải chuyển được hoàn cảnh. Bạn đừng để cảnh giới chuyển bạn. Lúc này đây là lúc bạn có thể chuyển được cảnh giới hay không?”* Ý niệm này khiến tôi trở nên bình tĩnh và bước những bước dài đi thẳng vào đạo tràng. Không như lúc đầu, bước chân tôi nặng nề, ê chề và còn tự trách mình là sao tôi lại đến chôn này.

Khi đến một số nơi, người ta chất vấn tôi nhiều câu hỏi, thậm chí có những câu hỏi chỉ làm tăng thêm thị phi, ngôn luận, muốn hơn thua. Trong hoàn cảnh đó, tôi trả lời rằng: *“Tôi không biết”*. Lúc này tôi hiểu là nếu tôi có trả lời cũng không ích gì, do đó, tôi đã khuyên họ hãy hỏi những bậc tôn đức để có câu trả lời thỏa đáng hơn. Từ khi tôi làm được việc này, tôi rất tự tại, điều gì tôi biết thì nói

là biết, điều gì quên thì nói là quên, điều gì không biết thì nói là không biết. Thậm chí, trước học trò, tôi cũng tự tại. Do đó, chúng ta ngày ngày học pháp là để khi gặp cảnh thì những lời pháp liền kịp lúc xuất hiện nhắc nhở chúng ta.

Hòa Thượng nói: ***“Người niệm Phật chúng ta, chính mình phải luôn phản tỉnh rằng mình có giác ngộ không? Có còn vọng niệm không? Còn vọng niệm thì chưa giác ngộ, vẫn là bất giác. Nếu là bất giác thì vẫn bị vật xoay chuyển. Người giác ngộ nhất định không bị vật xoay chuyển”***. Vật chính là thân ta, là mọi sự mọi vật, mọi cảnh giới xung quanh. Chúng ta phải đề cao cảnh giác với chính thân mình bởi chính mình và mọi việc xung quanh sẽ xoay chuyển chúng ta. Ví dụ như khi chúng ta lễ Phật, chúng ta cảm thấy chân bị đau quá, hơi thở trở nên hỗn hển, chúng ta chiều theo thân thì có lẽ sẽ bỏ buổi lễ Phật. Mấy tháng nay khi lễ Phật, bàn chân của tôi đau vô cùng. Tuy nhiên, tôi không để chính mình thiếu một lạy vì tôi biết đây là nghiệp chướng nên nếu không nỗ lực sám hối thì nghiệp chướng không thể tiêu trừ.

Ngoài thân này đang gây chướng ngại trùng trùng, mọi sự mọi vật bên ngoài cần một sự dừng mãnh từ chính mình mới có thể vượt qua. Hòa Thượng nói: ***“Mười pháp giới chân thật là y chánh trang nghiêm nhưng chỉ vì chúng ta mê mất đi tự tánh nên mới bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển. Mắt chúng ta thấy sắc bị sắc xoay chuyển. Tai nghe âm thanh thì bị âm thanh lôi kéo. Tất cả sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần liền bị xoay chuyển, không tự chủ được. Chúng ta có phải là chân thật đáng thương không?”***

“Mắt thấy sắc thuận theo tâm mình liền khởi tâm tham, không thuận với tâm mình liền khởi tâm sân, vậy thì có phải là bị cảnh chuyển không. Lỗi tai nghe âm thanh, âm thanh ưa thích thì nghe nhiều một chút, đó là chúng ta lại bị cảnh chuyển rồi! Đến lúc nào, đối với tất cả âm thanh, chúng ta nghe được rõ ràng tường tận mà vẫn như như bất động thì cũng là lúc chúng ta không bị vật xoay chuyển. Nếu như ở trong tất cả các cảnh giới, bạn vẫn khởi phân biệt, chấp trước, tham sân si mạn thì bạn đã bị cảnh chuyển. Một khi bị cảnh giới chuyển thì bạn sẽ tạo nghiệp. Không bị cảnh giới chuyển thì không tạo nghiệp. Bạn không tạo nghiệp thì cho bạn một cái tên là “Tịnh nghiệp”.

Tôi có một kinh nghiệm về việc này, ví dụ trong niệm Phật đường hoặc ngay trong phòng ngủ, tôi để tiếng niệm Phật to một chút để khi ngủ, bản thân vẫn nghe

được tiếng niệm Phật. Xung quanh nhà thì để những bài giảng pháp, khi chúng ta đến khu vực đó, chúng ta lắng tai nghe tiếng giảng pháp. Việc làm này sẽ xây dựng cho chính mình thói quen nghe âm thanh niệm Phật và thói quen chú tâm nghe tiếng giảng pháp. Nhờ đó, chúng ta sẽ không để tâm đến những âm thanh khác.

Có người khi nghe tiếng niệm Phật, hay âm thanh giảng pháp thì không thể ngủ được. Đây là do chúng ta quy nạp âm thanh niệm Phật và tiếng pháp chưa đủ. Do đó, chúng ta nên tìm cách để quy nạp cho đủ thì tự nhiên chúng ta sẽ thích nghe pháp và thích nghe tiếng niệm Phật hơn. Việc này phải được rèn luyện một thời gian để trở thành thói quen. Nhờ đó, khi nghe tiếng nhạc, bản thân chúng ta sẽ không thích nên không duyên theo âm thanh đó.

Hòa Thượng nói: **“Người học Phật chúng ta phải ghi nhớ giáo huấn của Phật Đà. Phật dạy chúng ta nếu chuyển được cảnh giới thì bạn đồng Như Lai hay nói cách khác, khi người học Phật không bị cảnh giới xoay chuyển thì chúng ta gọi đây là tu hành, đây là công phu. Cái gì gọi là công phu? Không bị cảnh giới xoay chuyển là công phu chân thật. Nơi nơi chốn chốn đều bị cảnh giới xoay chuyển thì bạn chẳng có chút công phu nào!”** Trong cuộc sống thường ngày nếu tâm chúng ta định tĩnh thì chúng ta sẽ xử lý mọi việc. Ngược lại, với tâm bao chao, dao động, chúng ta sẽ không biết cách giải quyết công việc thỏa đáng. Nếu tâm phù phiếm, ảo danh ảo vọng thì con tệ hại hơn, thậm chí khi có một chút thành công bên ngoài thì phía sau đó lại là sự phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Nơi nơi chốn chốn mà bị cảnh chuyển thì bạn phải nên ghi nhớ rằng bạn làm cách nào để ra khỏi luân hồi? Bạn dựa vào cái gì để thoát khỏi sinh tử, ra khỏi tam giới? Nơi nơi bạn bị cảnh giới chuyển, bạn không dễ gì vãng sanh, đời nghiệp (mang nghiệp cũ vãng sanh) cũng không thể được vì khi bạn vãng sanh, bạn lại bị cảnh giới lôi lại, vậy thì bạn có đi được hay không? Vẫn là không thể đi! Khi lâm chung, Đức Phật A Di Đà đến tiếp dẫn, bạn vẫn còn nhiều việc vướng mắc, không thể buông xả, thế là bạn sẽ lỡ việc.**

“Cho nên, công phu chân thật là gì? Đây là một sự việc vô cùng quan trọng phải nên hiểu rõ. Một ngày niệm bao nhiêu danh hiệu Phật, lễ Phật bao nhiêu lạy, tụng bao nhiêu bộ Kinh, đó đều không phải là công phu. Đó chỉ là

thời khóa tụng. Thời khóa làm được nhiều không phải là công phu! Giống như chúng ta đi học, học được nhiều năm, ngày ngày đều học nhưng đến kỳ thi thì lại thi rớt, không đủ điểm số. Vậy thì, đó không phải là công phu chân thật! Một ngày niệm đến 10 vạn Phật hiệu mà tâm vẫn bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển thì “Đau mồm rất họng cũng uống công”.

Hòa Thượng nói thẳng vào vấn đề còn người khác có thể từ bi, sẽ nói những câu để chúng ta an lòng ví dụ như khi chúng ta làm nhiều việc thiện, việc tốt, họ sẽ nói rằng: “*Nếu phải đi vào sinh tử luân hồi thì cũng được làm người giàu sang, hoặc được làm thiên nhân!*” Câu nói của họ làm chúng ta an lòng nhưng đọa lạc thì chính mình phải chịu, do đó, chúng ta phải sáng suốt.

Khi chúng ta bị ốm bệnh, có người đến bên cạnh quan tâm, nhắc nhở động viên, khuyên cùng niệm Phật hiệu thì người ốm bệnh sẽ rất an tâm, hướng hờ là người lâm chung. Khi tất cả cùng nhau niệm Phật sẽ tạo ra một từ trường vô cùng tốt đẹp. Người ta cho rằng sau khi chết thì thân thể cứng đờ nhưng khi niệm Phật suốt 24 giờ sau, thân thể người mất rất mềm mại. Do đó, bình thường nếu chúng ta không chuyển đổi được cảnh giới thì khi lâm chung sẽ rất khó chuyển đổi vì còn phải đối diện với oan gia trái chủ. Phật dạy, oan gia nên giải không nên kết.

Con cái là oan gia, không khéo khi chúng ta ra đi, con cái sẽ là người cản trở. Người già khi lâm chung rất cô đơn nên khi có người bên cạnh an ủi, cùng niệm Phật thì người già rất an tâm. Tuy nhiên, khi người con cản trở, không cho đạo tràng niệm Phật, để cha nằm trong phòng, chờ đến lúc cha mất mới làm ma chay thì đây chính là lúc cảnh giới đang xoay chuyển, oan gia trái chủ tìm mọi cách khiến chính chúng ta bị cách ly với những hoàn cảnh tốt đẹp.

Do đó, nếu hằng ngày, cảnh giới bình thường mà chúng ta không chuyển đổi được thì khi lâm chung, cận tử nghiệp cùng oan gia trái chủ tìm đến, chúng ta rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó. Vì vậy, hằng ngày, tôi cố gắng làm mọi việc tốt đẹp nhất để con cái nhìn thấy và căn dặn con phải nên làm thế nào khi tôi lâm chung, sẽ thông báo cho ai biết chứ không phải ai cũng thông báo. Nhiều người đến là nhiều oan gia đến.

Trong mọi hoàn cảnh, chúng ta có thể tùy thuận, có thể vượt qua, không bị dao động chính là công phu chân thật. Khi chúng ta đối diện với sự việc nhỏ,

chúng ta thường bị dao động. Đây là do hằng ngày chúng ta duyên theo, chấp trước vào sự việc đó. Mẹ tôi đã phải chịu đựng trong nhiều năm lời mắng mỏ của con trai mình mỗi lần cậu ta ăn nhậu. Bà nghe mãi cũng thấy vui, không hề có một chút buồn phiền. Hiện tại, bà niệm Phật mà không còn buồn nữa. Rõ ràng, bà đã được luyện tập ở trong nghịch cảnh từ rất lâu! Đây chính là trải sự luyện tâm. Nếu bà buồn phiền thì sự việc đó vẫn xảy ra, bây giờ, bà không buồn nữa nên cũng thành quen, giống như nước đổ lá khoai. Hãy tập luyện để không dính mắc trong mọi hoàn cảnh, biến việc này trở thành thói quen.

Chúng ta thấy có rất nhiều người công phu tu hành, làm thiện, niệm Phật nhiều năm nhưng vẫn luôn bị dao động, gặp thuận cảnh thì dính mắc, gặp nghịch cảnh thì sanh phiền não. Cho nên, người như thế, Hòa Thượng hỏi rằng sẽ dựa vào điều gì để siêu vượt được luân hồi? Khi Phật A Di Đà đến, họ cũng không thể đi được vì chính người đó còn dính mắc, chấp trước. Do đó, người chân thật niệm Phật muốn thoát khỏi sinh tử luân hồi thì phải đề cao cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh có đang khiến chính mình dao động không?

Chúng ta thấy một việc thiện, một việc tốt và cố gắng làm bằng được trong tâm thái bao chao, dao động là sai rồi. Tâm chúng ta không động thì việc chúng ta làm càng có thành công. Hòa Thượng nói: *“Nếu bạn làm việc tốt và việc tốt đó có lợi ích chân thật cho mọi người thì đâu cần bạn phải lao tâm khổ trí”*. Chúng ta thường lao tâm khổ trí khi đang muốn vun bồi bá đồ riêng mình. Cho nên một sự việc được triển khai thành công, không có chướng ngại là do mọi người có phước. Mọi người có phước nên tất cả đều diễn ra thuận lợi, thu hút sự phát tâm ủng hộ của nhiều người khác.

Thời điểm hiện nay, sau khi qua cơn bão lũ, rau trở nên rất quý hiếm. Mấy vườn rau cùng các lò đậu của chúng ta đang vận hành tốt, không bị mưa bão làm hư hại. Do đó, hãy tích cực trồng rau, làm đậu phụ tặng cho bà con ở vùng bị thiệt hại nặng. Rõ ràng chúng ta phát khởi thiện tâm không có chút cưỡng cầu nào. Mọi việc càng làm, càng hanh thông, càng thuận tiện. Đúng như trên Kinh Phật nói: *“Cảnh tùy tâm chuyển”*. Chúng ta muốn mọi sự mọi việc chân thật lợi ích cho mọi người, cho nên bằng tâm chân thành ấy thông qua những việc làm chân thật, mọi sự mọi việc đều trở nên hanh thông. Chúng ta phải tin vào năng lực của tâm chân thành mà quay về với tâm này mà làm việc./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!